

ਸੋਮਵਾਰ

**ਮੱਤੀ 21:12-17 ; ਮਰਕੁਸ 11:12-19 ;
ਫੂਲਾ 19:45-48 ; ਯੂਹੰਨਾ 12:20-50**

‘ਫਿਰ ਜਿਸੂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ
ਜਿਹੜੇ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਵੇਚਦੇ ਅਰ ਮੁੱਲ ਲੈਂਦੇ ਸਨ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ... ਅਤੇ ਹੈਕਲ
ਵਿਚ ਅੰਧੇ ਅਰ ਲੰਛੇ ਉਹ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ’
(ਮੱਤੀ 21: 12-14)।

ਜਿਸੂ ਹੁਣ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਆ ਚੁਕਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਰਸਾਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੰਨੇ
’ਤੇ ‘ਸਾਲ ਦਾ ਬੇਹਤਰੀਨ ਆਦਮੀ’ ਜਾਂ ਸਾਂਤੀ ਦਾ ਨੋਬਲ ਪੀਸ (ਸਾਂਤੀ) ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਲੈਣ
ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਬਣਿਆ! ਉਹਨੇ ਗਾਧੇ (ਸਾਂਤੀ ਦਾ
ਪ੍ਰਤੀਕ) ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕੀਤੀ, ਉਹਨੇ ਘੋੜੇ (ਲੜਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ) ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਨਹੀਂ
ਕੀਤੀ। ਸੁਲੇਮਾਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਗਾਧੇ ’ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਕਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ
ਆਇਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ 1 ਰਾਜਿਆਂ 1: 38)।

ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਾਂਗ ਮੁੱਦਾ ਅਖਤਿਆਰ ਦਾ ਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਦਿਨ ਭਾਵ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ, ਜਿਸੂ ਨੇ
ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨੀਆਂ ਸਨ।

ਜਿਸੂ ਨੇ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ

ਜਿਸੂ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਅੰਜੀਰ ਦਾ ਇਕ ਰੁੱਖ ਵੇਖਿਆ,
ਪਰ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਛਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਹੈ ਉਹ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇਆ। ਉਹਨੇ ਉਸ ਰੁੱਖ
ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਸਰਾਪ ਦੇ ਦਿੱਤਾ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 21: 18-22; ਮਰਕੁਸ 11: 12-14, 20-
26)। ਇਹ ਉਹ ਜਿਸੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹਦੀ ਕਲਪਨਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ
ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਮੌਕੇ ’ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸੂ ਦਾ ਕੰਮ ਜਿਸੂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸੇਵਕਾਈ ਵਿਚ
ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਦੋ ਨੈਗੋਟਿਵ (ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ) ਸੋਅਜਜ਼ਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ
8: 28-34)। ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਕੌਮ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ
ਇਕ ਸਬਕ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਰਸੂਲਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪਾਪ ਤਾਂ ਘੰਠਾ ਅਤੇ ਕਪਟ
ਸੀ। ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਛਲ ਲੱਗੇ ਹਨ। ਜਦਕਿ ਅਸਲ 'ਚ ਉਹਨੂੰ

ਛਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇ ਸਨ। ਯਹੂਦੀ ਆਗੂ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਹਕੀਕਤ 'ਚ ਉਹ ਹੈ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਸੱਦੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਹਲੀਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹਦੇ ਉਲਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਬੇਹਤਰ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜ ਸਕਦਾ।

ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਅਚਾਨਕ ਸੁੱਕ ਜਾਣ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਪਤਰਸ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂ? ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ 'ਤੇ ਚਲਦਿਆਂ, ਬੀਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਰਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਇਹਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਯਿਸੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਸੁੱਕਾ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹ ਦੰਗ ਰਹਿ ਗਏ!

ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੈਕਲ ਨੂੰ ਸਾਡ ਕੀਤਾ।

ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਗਿਆ। ਬਗੈਰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਉਹਨੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਖਾਂ ਅਤੇ ਲੰਗਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 21: 12-16; ਮਰਕੁਸ 11: 15-18; ਲੂਕਾ 19: 45-48)। ਪ੍ਰਾਨ ਯਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਗ੍ਰੰਥੀਆਂ ਨੇ ਉਹਦੇ ਅੰਚੰਭੇ ਕੰਮ ਵੇਖੇ ਸਨ (ਮੱਤੀ 21: 15) ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਉਹਦੇ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਸਨ।

ਹੈਕਲ ਦਾ ਅਹਾਤਾ ਪਵਿੱਤਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ! ਲੋਕ ਇਹਦੀ ਵਰਤੋਂ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿਚ ਸ਼ਾਟਕਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਇਹਨੂੰ ਲੋਭ ਅਤੇ ਲਾਲਚ ਦੀ ਥਾਂ ਵਰਤ ਰਹੇ ਸਨ।

ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ੇਕੇਲ ਨਾਲ ਹੈਕਲ ਦਾ ਟੈਕਸ ਚੁਕਾਉਣ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਸੀ। ਯਹੂਸਲਮ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਕਲ ਦਾ ਟੈਕਸ ਦੇਣ ਲਈ ਰੋਮੀ ਦੀਨਾਰ ਜਾਂ ਯੂਨਾਨੀ ਦ੍ਰਾਕਮਾ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪੈਸੇ ਪੈਲੇ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਬੰਦਰੀ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪੈਸਿਆਂ ਨੂੰ ਵਟਾਉਣ ਲਈ ਮੋਟੀ ਰਕਮ ਵਸੂਲਦੇ ਸਨ।

ਹੈਕਲ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਜਾਇਆ ਜ਼ਰੂਰ। ਉਹਨੇ ਮੇਜ਼ ਭਰਮੀਆਂ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤੇ। ਉਹਨੇ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਹਰਾਇਆ, ‘‘ਮੇਰਾ ਘਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਘਰ ਸਦਾਵੇਗਾ’’ (ਮੱਤੀ 21: 13; ਯਿਰਮਿਯਾਹ 7: 11)। ਉਹ ਡਰਪੇਕ ਜਾਂ ‘‘ਨਾਮਰਦ’’ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ‘‘ਮਰਦਾਂ ‘ਚੋਂ ਮਰਦ’’ ਸੀ। ਉਹ ਜਿਸਮਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੀ ਤਾਕਤਵਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹਨੇ ਲਿਖਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵੀ ਬੜੇ ਜੋਰਦਾਰ ਦੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ। ਉਹਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਿਖਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।

ਇਸ ਸਭ ਦੌਰਾਨ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਵਛਦ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਇਆ (ਯੂਹੰਨਾ 12: 20-50)।¹ ਯਹੂਦੀ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਭਾਲ ਉਹਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਪਰ ਯੂਨਾਨੀ ਉਹਦੀ ਭਾਲ ਸੁਣਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਸਨ! ਫਿਲੀਪਸ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਲਿਆਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਅੰਦ੍ਰੀਆਸ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਉਹ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਗਿਆ। ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਉਹਦਾ ਸਮਾਂ’’ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਛੁੰਘੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੱਸਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹਨੇ

ਸਮਝਇਆ ਕਿ ਬੀਅ ਵਾਸਤੇ ਜਿੰਦਾ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਉਹਨੂੰ ਗਵਾਉਣਗੇ (ਯੂਹੰਨਾ 12:21-26)।

ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਮਾ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਰੇ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇ।’’ ਉਹਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਅਸਮਾਨ ‘ਚੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ (ਯੂਹੰਨਾ 12:28)। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਬੱਦਲ ਗਰਜਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਛਤਹਿ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਹੈ। ਉਹਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਸੈਤਾਨ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਐਤਕੀਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ, ‘‘ਮੈਂ ਜੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੋਂ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਾਂਗਾ।’’ (ਯੂਹੰਨਾ 12:32)।

ਮੌਜਜ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸ ਜਲਾਲੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਿਆ, “... ਉਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਲੋਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਭੁੱਖੇ ਸਨ” (ਯੂਹੰਨਾ 12:42, 43)।

ਸਲੋਕ ...
ਹੋਰ ਰਾਹ ਹੀ ਨਹੀਂ!

ਟਿੱਪਣੀ

‘ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ‘ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੋਮਵਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਮੰਗਲਵਾਰ ਨੂੰ। ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਸਾਹੀਂ ਦਾਖਲੇ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਭੋਜ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਬਿਤਾਂਤ ਵਿਚ ਇਹੀ ਇਕ ਘਟਨਾ ਹੈ।